

øsitet på området, og det skyldes, at vi rent mediemæssigt er nået til den situation, at når en eller anden forsker har fundet et eller andet, får vi en omgang halv viden med en kæmpeoverskrift og finder så en gang imellem ud af, at det problem er reelt.

Men er det et gammelt problem, vi har forladt for længst, altså at der er tale om stoffer og virkninger efter dem, som vi har faset ud og forladt for længe, længe siden? Det får vi ikke at vide. Og hovedproblemet er, at det er meget vigtigt, hvis der skal skabes respekt om det her, at man holder sig meget nøgternt til sagen, fordi tages nogen i at spille et overdrevent spil, så reduceres respekten, og hvis folk kan bruge det som katapult til at være ligeglade med alt andet, så er det farligt for sagen. Så er det ganske alvorligt.

Så vil jeg også godt sige om politiske styringsinstrumenter, at kemikalier og produkter kan være så farlige i brug, at der kun er ét at gøre, og det er at forbyde dem; det er klart. Derfor må der løbende udføres den forskning. Afgifter kan ikke bruges andet end i mindre omfang. Det har ikke den virkning; det har somme tider den modsatte virkning. Vi kan faktisk være med til at forringe det globale miljø ved at opstille nogle krav i Danmark, som er så store, at man undlader at producere det her og gør det i langt værre forfatning andre steder. Det har vi eksempler på, det kan der peges på, og jeg vil gerne gøre det, hvis nogen havde ønske om at stille spørgsmålet.

Vi tror på at bruge guleroden frem for pisen. Det skal der ingen tvivl være om. Det er der ikke nogen grund til ikke at understrege. Og som sagt er det her ikke en afvisning. Vi tager det her spørgsmål meget alvorligt, men igen vil jeg understrege, at prioritering er vigtig, fordi vi ikke kan det hele på samme tid. Bredde i indsatsen er vigtig, og jeg har også et par gange understreget sammen med andre, at det er vigtigt at få hele bredden med, og bl.a. har vi jo i udvalget drøftet det. Jeg kan huske, at fru Helga Moos fra Venstre har understreget nogle gange også, at hele medicinstrategien på det her område er en ret alvorlig strategi, som man finder en masse eksempler på, og den er vi altså nødt til at have med ind, fordi der i høj grad er tale om giftighed for miljøet.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Under den her debat er jeg blevet en smule usikker på, hvor vi har CD. Den første melding fra CD i forbindelse med debatten med hr. Steen Gade lød på, at vi skal være mere aggressive. Nu lyder den på, at vi skal prioritere, men vi skal også bruge gulerod. Vil CD være med til – og jeg tænker på, når vi skal være aggressive og præcise og skal prioritere – at tage produktregistrets samkørsler og undersøge f.eks. de 20 mest anvendte kemikalier i Danmark? Ifølge min egen private lille undersøgelse, Enhedslistens undersøgelse, er i hvert fald 15 af de 20 mest anvendte bare møjfarlige: hjerne-skadende, akut giftige, allergifremkaldende, kræftfremkaldende, kronisk giftige, giftige. Så kunne vi jo tage dem: Forbud! Er det den aggressive CD-ordfører, der vil være med til det? Og hvor kommer så gulerodsordføreren ind? Det er dér, jeg godt vil have en afklaring.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

At CD og Enhedslisten forstår noget forskelligt ved at være aggressiv, er der ingen tvivl om. Hvis vi tager de 20 stoffer, så er vi helt villige til at gå ind og analysere dem og præcis sætte dem op i et register og se, hvad der er værst, og dér må vi så gå i gang med indsatsen og forbyde, hvis det er nødvendigt. Ingen tvivl om det.

Men det, der jo sker med Enhedslistens engagement i den her sag, er, at der er tale om religiøsitet. Der er tale om, at man er parat til, ja, jeg tror, man kalder det et forsigtighedsprincip, men jeg vil snarere kalde det et gøren bangeprincip, og det er en hovskisnovskiholdning, som går på, at alt er meget giftigt. Det, at Enhedslisten afviser en prioritering, afviser at rubricere de her ting i farlighed og belastning og ikke vil være med til at forsøge det, er faktisk det, der gør, at man ikke får løsninger på det her, for ellers kunne man godt nå langt med guleroden.

Vibeke Peschardt (RV):

Nu er der jo her givet meget ros til den nationale strategi for kemikalier, som vi skal behandle i dag. Jeg vil godt sige, at det, der er afgørende for os, først og fremmest er, at man har en dansk national strategi på det område. Og jeg vil godt hæfte mig lidt ved det, for det, jeg vil sige lige om lidt, er rimelig negativt, og det er specielt med henblik på den måde, vi – ikke